

Ændringsforslaget under Nr. 20 til § 38, der gaar ud paa at bemyndige Landbrugsministeren til, hvis han finder det rigtigt, at kunne dispensere fra Forbudet mod Ilandbringelse, Køb og Salg af Ørred, der i Fredningstiden fanges i Torskevaad i Skive Fjord. Man maa nemlig paa den Tid, hvor Ørred ellers er fredet, bruge disse Torskegarn, og Ørrederne gaa saa ofte ind i dem. Nu paa staa Fiskerne, at naar de først have siddet og sprællet en Tid i Garnene, kunne de ikke leve, naar de blive smidte ud. Hvis det er rigtigt, hvad det sikkert er, er der jo ikke megen Grund til eller Mening i at forbyde Fiskerne at tage dem i Land, i hvert Fald ikke megen Grund til at nægte Landbrugsministeren Ret til at kunne dispensere fra Bestemmelsen.

Jeg kunde endnu ønske at nævne enkelte Spørgsmaal, overfor hvilke jeg staaer noget tvivlende, men jeg skal dog ikke paa Grund af den fremrykkede Tid komme nærmere ind paa dem. Jeg er saaledes ikke sikker paa, at Bestemmelserne i § 4 om Bundgarnsfiskeri ere rigtig heldige, og jeg er endvidere tilbøjelig til at tro, at der bør gives Landbrugsministeren Bemyndigelse til at kunne dispensere fra Bestemmelsen i Lovforslagets § 42, andet Stykke, om Forbud mod at bruge Flyndervaad eller Torskevaad i de Vande, hvori der foregaar Udplantning af Rødspætter. Men, som sagt, af Hensyn til den fremrykkede Tid skal jeg overfor disse Spørgsmaal indskrænke mig til at forbeholde mig min Stilling til senere Behandlinger og anbefaler i øvrigt Lovforslaget til velvillig og hurtig Fremme.

Johnsen: Det er kun et Par ganske korte Bemærkninger.

Jeg kan vel være ganske enig i den ærede sidste Taler's Bemærkninger angaaende Betydningen af „Laasningen“ i Limfjorden, men jeg skal gøre opmærksom paa, at ifølge § 32 er det ikke saaledes, som den ærede Taler udtalte, at „Laasning“ aldeles ophører. Der vedbliver endnu at være et „laaset“ Vand, nemlig Strækningen fra Limfjordens Grænse mod Kattegat til Løgstør Grunde i Tiden fra 15. August til 15. Maj. Det er af Hensyn til Fiskeriet med de staaende Redskaber. Hvorvidt dette Hensyn vejer tilstrækkeligt overfor Vaadfiskeriet, er jo et Spørgsmaal, der vil kunne tages under Overvejelse i det eventuelle Udvalg. — Det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholdt) mente, at der i Slutningen af § 6, hvor der staaer, at

Aalegaardsretten ikke maa adskilles fra den tilstødende Grund, tiltrænges en Tilføjelse om, at Bestemmelsen ikke kan faa tilbagevirkende Kraft. Dette tror jeg ikke, er nødvendigt. Bestemmelsen er enslydende med den, der findes i Loven af 5. April 1888 § 3, og det kan formentlig ikke være tvivlsomt, at hverken denne eller den i det foreliggende Lovforslag har nogen tilbagevirkende Kraft. Om der overhovedet havde kunnet være Tale herom — hvad jeg ikke vel kan tænke mig —, maatte det da under alle Omstændigheder have været udtrykkelig sagt.

Landbrugsministeren (Ole Hansen):

Jeg skal først besvare et Spørgsmaal, som strengt taget ikke vedrører den foreliggende Sag, men blev rejst af det ærede Medlem for Bornholm (Koføed). Det ærede Medlem udtalte Ønsket om, at der maatte blive arbejdet hen til, at vi fik internationale Regler for Beskyttelse af faststaaende Redskaber udenfor dansk Søterritorium. Jeg vil i den Anledning gøre opmærksom paa, at saadanne Regler have vi i den Konvention eller Overenskomst, der er gældende med Hensyn til Fiskeri i Østersøen og vedtagen for Danmarks og Sveriges Vedkommende. Men deraf følger naturligvis ikke, at disse Regler ere saa gode, at de ikke kunne trænge til Forandring; det er meget muligt, jeg tør ikke udtale mig derom, men det vil komme til at ligge for, for saa vidt der skulde komme et nyt Forslag frem vedrørende dette Forhold.

Med Hensyn til selve den foreliggende Sag er jeg ganske enig med det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) i, at Enkelthederne egne sig langt bedre til at blive drøftede og behandlere nærmere i et Udvalg. Om vi skulle tillade f. Eks. Brugen af Piglystre eller forbyde den, om vi skulle tillade Brugen af Skovl-Trawl eller forbyde den, om vi skulle lade Staten betale hele Lønnen til Fiskerifogderne eller Halvdelen, det er Spørgsmaal, som rettest og lettest kunne drøftes i et Udvalg, og dem skal jeg derfor ikke komme nærmere ind paa. Det samme gælder de Spørgsmaal, som sidst bleve fremdragne af det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard). Hovedspørgsmaalet i denne Sag, det Spørgsmaal, hvorom det vel nok vil blive vanskeligst at opnaa Enighed, er jo Spørgsmaalet om Aalegaardsretten. Jeg vil om dette Spørgsmaal sige, at de Bestemmelser, der ere her i Lovforslaget, betragter jeg som et Forhandlingsgrund-